

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116213622
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2116213622.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov Mgr. Jozefa Mačaja a Mgr. Michala Novotného, v sporovej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, adresa sídla Žilina, Hodžova 11, proti žalovanému: H. L., nar. XX.XX.XXXX, adresa trvalého pobytu F., G. N. 2813/33, o zaplatenie 3.723,99 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11C/172/2016-76 z 22. novembra 2018 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II. a III. zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1 Rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.607,57 eur spolu s úrokom z omeškania do zosplatenia vo výške 1,58 eur a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.607,57 eur od 19.1.2016 do zaplatenia, to všetko do 75 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.).

1.2.1 Z vykonaného dokazovania mal preukázaný tento skutkový stav veci:

Žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 28.03.2014 Úverovú zmluvu č. 0000000000114820, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 4.000,- eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 17,9%, RPMN vo výške 21,5% a priemernou RPMN vo výške 18,87%. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 120 mesačných splátkach vo výške 72,09 eur, splatných k 15. dňu v mesiaci. Prvá splátka bola splatná dňa 15.04.2014 a posledná dňa 15.03.2024. Poplatok za poskytnutie úveru bol vo výške 200,- eur, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 1,77 eur mesačne. Celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť, bola uvedená vo výške 8.850,80 eur.

1.2.2 Žalovaný porušil svoju povinnosť podľa zmluvy platiť splátky riadne a včas, preto žalobca listom z 18.1.2016 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru.

1.2.3 Žalovaný zaplatil žalobcovi na predmetný úver do dňa zosplatenia celkom sumu 1.392,43 eur, pričom po zosplatení úveru žiadnu sumu neuhradil.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok veriteľa na plnenie z uzatvorenej písomnej zmluvy podľa § 488, § 489, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 9, § 565 O.z. (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení jeho neskorších zmien a doplnení), § 497, § 502 ods. 1 Ob.z. (zákon č. 514/2003 Z.z. Obchodný zákonník v znení jeho neskorších zmien a doplnení), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), g), h), i), § 9 ods. 2 písm. c), j), k), § 11 ods. 1 písm. b) a d), § 11 ods. 2, § 7 ods. 1 a 2 ZoSÚ2010 (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy) a nárok veriteľa na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 O.z. a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z. a dospel k záveru, že nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní je dôvodný len čo do

rozsahu žalovanej sumy 2.607,57 eur s 5% ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 2.607,57 eur od 19.1.2016 do zaplataenia a preto žalobe žalobcu v takomto rozsahu vyhovel a v ostatnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol, považujúc úver poskytnutý žalobcom žalovanému na základe Úverovej zmluvy číslo 0000000000114820 z 28.3.2014 za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) a d) a ods. 2 ZoSÚ 2010) z dôvodu, že predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. k), c), j), h), a i) ZoSÚ2010, pričom priznané plnenie predstavuje rozdiel medzi sumou 4.000 eur, ktorú žalobca žalovanému na základe úverovej zmluvy poskytol a sumou 1.392,43 eur, ktorú sumu celkovo žalovaný žalobcovi titulom plnenia z úverovej zmluvy poskytol.

1.4.1 Právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Ob.z. (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. O.z. a zákona č. 129/2010 Z.z.), keďže žalobca pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je ZoSÚ2010, ako i ustanovenie § 52 a nasl. O.z. prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Ob.z., a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Ob.z. a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.4.2 Žalobca a žalovaný uzavreli úverovú zmluvu, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) ZoSÚ2010. Na základe uzatvorenej zmluvy žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver a žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Nakoľko zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ2010, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy).

1.5.1 Prístupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ2010 výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

1.5.2 V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 72,09 eur bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom podľa jeho názoru nemožno nahraďiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ2010 je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy.

1.5.3 V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Uvedená náležitosť zmluvy musí byť uvedená zreteľne a výslovne v zmluve, ktorú dlžník opatrí svojim podpisom, pričom v rámci textu zmluvy sa tento údaj nenachádza.

1.5.4 V zmluve je nesprávne uvedená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a síce údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď tento údaj je uvedený vo výške 8.850,80 eur, avšak tento údaj podľa názoru súdu nie je vypočítaný v súlade s § 2 písm. h) ZoSÚ2010. V rozpore s § 2 písm. g) ZoSÚ2010 totiž nezarátava do celkových nákladov aj poplatky za poistenie schopnosti splácať úver (1,77 eur mesačne), hoci poistenie nebolo individuálne

dojednané, pričom žalovaný nemal možnosť uzavrieť zmluvu bez poistenia (viď čl. 3.8. zmluvy). Z uvedeného dôvodu nie je možné považovať údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, za v zmluve uvedený.

1.5.5 Zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) riadne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov, keď tento údaj je uvedený vo výške 18,87%, avšak táto hodnota, rovnako ako celková čiastka, nezohľadňuje pri celkových nákladoch okrem výšky splátky a poplatku za poskytnutie úveru aj poplatky za poistenie. Keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (správny údaj vypočítaný v zmysle prílohy 2 ZoSÚ2010 vo výške 22,11% ročne je vyšší), nastáva dôsledok v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy).

1.5.6 Žalobca nepreukázal, že pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou (§ 7 ods. 1 ZoSÚ), pričom bol pred uzavretím zmluvy povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keď mal brať do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, pričom za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez relevantných údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Žalobca nepredložil žiaden doklad o posudzovaní spôsobilosti žalovaného ako dlžníka splácať úver, pričom ani zo zmluvy nevyplýva, že by si žalobca splnil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ2010 posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za zvlášť dôležité je potrebné považovať splnenie tejto povinnosti v prípade, keď úver bol poskytnutý za účelom splatenia záväzkov spotrebiteľa, ako to vyplýva z účelu úveru uvedeného v zmluve. Na základe uvedeného súd konštatuje, že žalobca hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti stanovené v § 7 ods. 1 ZoSÚ2010, z ktorého dôvodu nastupuje následok v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ2010.

1.6 V prejednávanom prípade sa vzhľadom na vyššie uvedené spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom žalovanému považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b), d) a § 11 ods. 2 ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatku za poskytnutie úveru, poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovaného.

1.7 Keďže žalovaný zaplatil z poskytnutého úveru vo výške 4.000,- eur celkom sumu 1.392,43 eur, ktorá suma mala byť započítaná iba na istinu, súd mu vo výroku I. rozsudku uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi zostávajúcu časť poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 2.607,57 eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.8 K poplatku za poistenie (na ktorý žalobca nemá nárok predovšetkým z dôvodu bezpoplatkovosti úveru) súd ešte uvádza, že v úverovej zmluve v časti, ktorá bola jediná individuálne dojednaná, sa uvádza len výška poplatku za poistenie schopnosti splácať úver. Zo zmluvy nie je možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poistná zmluva so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 O.z. (výška poistného plnenia, splatnosť poistného, stanovenie, či ide o jednorazové alebo bežné poistné, poistná doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty) a nie je ani zrejmé, kto je poisťiteľ z poistnej zmluvy. Predovšetkým pre poistnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 O.z. predpísaná písomná forma a žalobca žiadnu písomnú poistnú zmluvu so základnými náležitosťami (tzv. zákonné minimum) súdu nepredložil (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/67/2018-240 zo dňa 16.10.2018). Žalobca tak nepreukázal existenciu poistnej zmluvy, z ktorej by mu vyplýval nárok na už zaplatené poistné (keď bod 3.8. a nasl. zmluvy takýmto dôkazom nie je), preto bolo potrebné zaplatenú čiastku započítať na istinu.

1.9 Keďže žalovaný svoj záväzok včas a riadne nesplnil, vznikol žalobcovi nárok požadovať od žalovaného popri plnení istiny vo výške 2.607,57 eur i úrok z omeškania, nakoľko ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania z jednotlivých dlžných splátok vyčíslený za obdobie od 17.2.2015 do zosplatenia úveru dňa 18.1.2016 (čl. 9) v celkovej sume 1,58 eur. Keďže žalobca nemal nárok na zaplatenie úrokov a poplatkov, bolo potrebné vychádzať z toho, že splátka

72,09 eur predstavuje splátku istiny. Nakoľko s platením splátok sa žalovaný dostal do omeškania, žalobca má nárok na úrok z omeškania z jednotlivých splátok. Súd potom vyčíslený úrok z omeškania v sume 1,58 eur žalobcovi priznal, keď žalovaný omeškanie splátok do zosplatnenia ani sumu vyčísleného úroku z omeškania do predčasného zosplatnenia úveru nespochybnil, pričom navyše žalobca si úrok z omeškania uplatnil pri nižšej úrokovej sadzbe, než ako mal nárok. Následne došlo k predčasnemu zosplatneniu úveru ku dňu 18.1.2016, ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporná. S poukazom na § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania z priznanej sumy istiny vo výške o 5 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t.j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení (19.1.2016) vo výške 5,05% ročne. Nakoľko si však žalobca uplatnil úrok z omeškania vo výške 5% ročne, súd mu priznal úrok z omeškania zo sumy 2.607,57 eur od 19.1.2016 do zaplatenia v tejto výške, nakoľko nemôže prekročiť žalobu a priznať viac.

1.10 Vzhľadom k výške istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal súd žalovaného, mal súd za to, že je dôvodné poskytnúť žalovanému na splatenie dlhu primeranú dlhšiu lehotu v trvaní 75 dní od právoplatnosti rozsudku, ktorá lehota má slúžiť žalovanému na zabezpečenie finančných prostriedkov (§ 232 ods. 2 a 3 C.s.p.).

2.1 Rozsudok vo výroku II. a III. napadol riadnym a včasným odvolaním žalobca s návrhom na jeho zmenu úplným vyhovením žalobe žalobcu, viniac súd prvej inštancie, že tento vec nesprávne právne posúdil (že úver poskytnutý žalobcom žalovanému je bezúročný a bez poplatkov) a preto vo veci aj nesprávne rozhodol.

2.2 Nesprávny je záver súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje rozčlenenie splátky na istinu úroky a ďalšie poplatky, nakoľko výška počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Okrem toho bod 2.5.3 obchodných podmienok účinných do 30.6.2016 popisuje anuitné splácanie úveru. Počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejma už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP, a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, nakoľko uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou sadzobníka, ktoré ustanovujú, kedy je ktorý poplatok splatný. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2018 vo veci spisovej značky 3Cdo/146/2017, vo veci spisovej značky 4Cdo/211/2017 z 23.4.2018, spisovej značky 3Cdo/56/2018 zo 17.4.2018, spisovej značky 4Cdo 65/2018 z 26.9.2018 a spisovej značky 4Cdo/187/2017 z 23.4.2018, v zmysle ktorých v zmluvách uzatvorených podľa ZoSÚ2010 nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoS Ú2010 uvádza pojem "výška", alebo "počet" či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenia len spresňuje čo splátka úveru zahŕňa.

2.3 Pokiaľ ide súdom namietanú údajnú absenciu adresy predávajúceho na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, táto je uvedená v záhlaví zmluvy, kde sú uvedené všetky identifikačné údaje žalobcu vrátane adresy a tak uvedená informácia zmluve neabsentuje. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na smernicu Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorá v článku 10 ods. 2 nepožaduje uvedenie adresy, na ktorej môže spotrebiteľ podať sťažnosť / reklamáciu ale vyžaduje iba totožnosť a grafické adresy zmluvných strán, prípadne iba totožnosť a grafickú adresu zúčastneného sprostredkovateľa úveru. Podľa rozsudku ESD C-42/15 pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti predmetnej smernice, nemali by členské štáty ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica neupravuje.

2.4 Celkové náklady spotrebiteľa zodpovedajú násobku počtu splátok (120) a výšky splátok (72,09 eur) a súčtu s poplatkom za poskytnutie úveru (200 eur), t. j. 8.850,80 eur. Uvedené je v súlade s § 2 ods. g) ZoSÚ2010, podľa ktorého poistenie sa zarátava do celkových nákladov iba vtedy, ak poisťiteľ

musel poisťnú zmluvu uzavrieť, čo nebol prípad práve prejednávanej veci, kedy žalovaný poisťnú zmluvu uzatvárať nemusel. Pokiaľ súd do celkových nákladov započítal aj poisťné, čo je v rozpore so zákonom, dospel k nesprávnemu záveru, že suma celkových nákladov je v zmluve uvedená nesprávne.

2.5.1 Nie je správny ani záver súdu, že žalobca nepreukázal, že pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou. Pokiaľ žaloba neobsahovala dostatočné skutkové odôvodnenie v súvislosti s posudzovaním bonity žalovaného pred uzatvorením úverovej zmluvy išlo o vadu žaloby a bolo povinnosťou súdu pokúsiť sa postupom podľa § 129 ods. 1 C.s.p. o jej opravu alebo doplnenie. Nakoľko súd prvej inštancie rozhodol o nezrozumiteľnej žalobe, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti žaloby, odňal možnosť žalobcovi konať pred súdom, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.5.2 Žalobca si s odbornou starostlivosťou preveril žalovaného ako žiadateľa o úvere pred jeho poskytnutím ohľadom jeho schopnosti splácať úver v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ2010 s tým, že pri posudzovaní bonity žalovaného vzal do úvahy:

- údaje zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientských informácií - preverenie záväzkov žalovaného aj ich splácania,
- report zo Sociálnej poisťovne - preverenie príjmov žiadateľa v súlade s § 170 ods. 19 zákona číslo 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení a vykonávacím predpisom (číslo 11/2008 Z.z.),
- údaje poskytnuté samotným žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru - údaje o príjmoch, výdavkoch a záväzkoch žiadateľa, ktoré dokumenty žalobca predkladá ako prílohu odvolania.

3. Žalovaný odvolanie nepodal a k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p. - zákon číslo 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení účinnom od 1. júla 2016), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v odvolaní napadnutej časti zrušiť.

5. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod spisovou značkou 11C/172/2016 je žaloba o zaplatenie z sumy 3.723,99 eur spolu s úrokom vo výške 176,16 eur, s úrokom z omeškania vo výške 1,58 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.723,99 eur od 19.1.2016 až do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 176,16 eur od 19.1.2016 do zaplatenia a poplatkov za poistenie v sume 3,54 eur. Súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.607,57 eur spolu s úrokom z omeškania do zosplatenia vo výške 1,58 eur a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.607,57 eur od 19.1.2016 a to do zaplatenia a v ostatnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdiť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ktorým žalobu vo zvyšku zamietol (výrok II.) a v časti rozhodnutia o trovách konania ako výroku závislého (výrok III.), vzhľadom na jeho záver, že úver poskytnutý žalobcom žalovanému na základe úverovej zmluvy číslo 000000000114820 z 28.3.2014 je bezúročný a bez poplatkov a žalobcovi vznikol nárok len na vrátenie požičanej sumy s príslušným úrokom z omeškania. Výrok I. rozsudku nebol napadnutý odvolaním a preto jeho správnosť nebola ani predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

7.1 Pokiaľ ide záver súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje rozčlenenie splátok v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ2010 na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu v rozpore s § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ2010 a z toho do dôvodu je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov a jeho spochybnenie odvolateľom odvolací súd uvádza:

7.2 Súdom prvej inštancie bol zistený a pre odvolací súd je podľa § 383 C.s.p. záväzný skutkový stav reprodukovaný v bode 1.2.1 - 1.2.3 tohto rozsudku. Odvolací súd však tento skutkový stav dopĺňa týmito skutkovými zisteniami:

Obchodné podmienky pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s., účinné od 1.2.2014 obsahujú okrem iného tieto ustanovenia:

„ÚVOD

Tento dokument predstavuje osobitné obchodné podmienky spoločnosti Prima banka Slovensko, a.s., ktoré upravujú podmienky poskytovania úverov klientom v segmente obyvateľia.

1. Základné pojmy a ich význam

anuitná splátka - rovnomerná splátka úveru zahŕňajúca splácanie príslušnej časti istiny i úroku mesačne vždy v termíne splatnosti uvedenom v zmluve...

čerpanie Úveru - poskytnutie peňažných prostriedkov klientovi na základe žiadosti..., a to jednorazovo alebo postupne (v tento deň sa začína poskytovaná časť prostriedkov začína úročiť).

fixná (pevná) úroková sadzba - úroková sadzba dohodnutá medzi klientom a bankou na celé obdobie trvania úveru...

2.4 Úročenie...

Klient je povinný platiť úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov. Úver sa úročí denne odo dňa prvého čerpania úveru (vrátane) do dňa predchádzajúceho dňu splatenia úveru (vrátane) zo sumy aktuálneho zostatku čerpaného úveru. Úrok sa stanovuje percentuálne na ročnej báze (p.a.). Výška úroku sa počíta podľa počtu skutočne uplynutých dní a roka v trvaní 360 dní s použitím nasledovného vzorca: $P = AxDR$: 360×100 , kde: P je príslušná suma úroku; A je suma úveru, z ktorého sa úrok počíta; D je počet skutočne uplynutých dní; R je úroková sadzba.

2.5 Splácanie istiny a platenie úrokov a ostatného príslušenstva

2.5.3 Anuitné splácanie

Splácanie anuitným spôsobom (formou konštantnej anuity) znamená, že úver je splácaný v pravidelných mesačných splátkach. Výška každej splátky úveru (anuita) je rovnaká (s výnimkou poslednej splátky) a skladá sa z časti splátky istiny úveru (amortizácia úveru) a z časti pripadajúcej na platbu riadnych úrokov z úveru. Pomer výšky istiny a riadnych úrokov sa v priebehu splácania úveru mení. Poslednou splátkou úveru sa splatí zostatok úveru aj so zvyšným príslušenstvom. Ak by splatnosť ktorejkoľvek splátky pripadla na deň, ktorý nie bankovým dňom, posúva sa splatnosť tejto splátky na najbližší nasledujúci bankový deň. Úver musí byť splatený najneskôr konečný deň splatnosti určený k zmluve o úvere.

7.3 Súd prvej inštancie správne posúdil úverovú zmluvu č. ...114820 z 28.3.2014 ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v právnej forme úveru v zmysle § 2 písm. d) v spojení s § 1 ods. 2 cit. zákona, ktorá musí spĺňať všetky náležitosti podľa § 9 ods. 1 a 2 cit. zákona. Podľa neho potom neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) ani k) ZoSÚ2010 v znení účinnom k 28.3.2014, v dôsledku čoho je podľa § 11 ods. 1 písm. b) cit. zák. úver bezúročný a bez poplatkov. S týmto názorom sa odvolací súd nestotožňuje. ZoSÚ2010 bola do právneho poriadku Slovenskej republiky implementovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ sa musia vnútroštátne ustanovenia v čo najväčšej miere vykladať a uplatňovať v súlade so smernicami. Vnútroštátne súdy teda musia vnútroštátne právo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje (porov. z posledného obdobia napr. rozsudok SD EÚ z 25. apríla 2013 vo veci C-81/12, Asociația ACCEPT proti Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ods. 71). Vyžaduje sa, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac ich výkladové metódy, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetnej smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou (porov. z posledného obdobia rozsudok SD EÚ z 24. januára 2012 vo veci C-282/10, Maribel Dominguez proti Centre informatique du Centre Ouest Atlantique a Préfet de la région Centre, ods. 27). Z citovaných zásad tak pre súdy Slovenskej republiky vyplýva povinnosť, aby pri výklade § 9 ods. 2 písm. c) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k 28.3.2014 v čo najväčšej možnej miere vzali do úvahy znenie a účel tých ustanovení smernice, na ktorých implementáciu bolo toto ustanovenie do nášho právneho poriadku zavedené, aby zaručili tejto smernici úplnú účinnosť.

7.4 Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky zavedené na účel implementácie čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES. Okrem toho

čl. 22 ods. 1 cit. smernice ustanovuje, že keďže smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Z toho vyplýva, že táto smernica sleduje tzv. úplnú harmonizáciu úpravy zmlúv o spotrebiteľskom úvere, od ktorej sa členské štáty nesmú odchyliť ani v prospech spotrebiteľa. Tieto ustanovenia smernice boli predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozsudku z 15. novembra 2016 vyslovil, že čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere „sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Preto sú sudy Slovenskej republiky povinné vykladať ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. tak, aby zaručili plnú účinnosť citovaným ustanoveniam čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES, no zároveň aby nekládli na zmluvy o spotrebiteľskom úvere prísnejšie náležitosti než ustanovuje smernica. Z toho vyplýva, že citovaným ustanoveniam smernice by odporoval taký výklad § 9 ods. 2 písm. k) cit. zák., podľa ktorého by zmluva musela „rozklúčovať“ (rozvrhnúť) každú jednotlivú splátku na istinu, úroky a poplatky. Taký výklad by potom znamenal, že takýmto ustanovením Slovenská republika porušuje právo Európskej únie, ktoré v čl. 22 ods. 1 cit. smernice zakazuje prísnejšiu úpravu. Prípustný je teda len opačný výklad tohto ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., teda že takéto rozvrhnutie splátok v zmluve nie je potrebné. Takýto výklad pritom nemožno považovať za výklad contra legem, ktorý by odporoval zneniu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. V ňom zvolenú formuláciu totiž možno vyložiť aj tak, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017). V zmluve tak postačuje uviesť výšku a termín splátky ako jedného balíka, v ktorom je zahrnutá istina, úrok a poplatky. Ani dôvodová správa a v nej obsiahnutá tabuľka zhody (Národná rada Slovenskej republiky, IV. volebné obdobie, tlač 1421) nenaznačujú, že by zákonodarca sledoval sprísnenie požiadavky zakotvenej v smernici 2008/48/ES (porov. aj Borkovičová, V.: Pokus o demýtizáciu rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej. Súkromné právo, roč. III, č. 2/2017, s. 70).

7.5 V prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že úverová zmluva č. ...114820 z 28.3.2014 obsahuje jasné určenie „anuitnej splátky“ vo výške 72,09 eur a dátum splatnosti jednotlivých splátok odkazom na presný dátum prvej splátky (15.4.2014), kalendárne určený dátum ďalších splátok (15. deň v mesiaci) a na dátum poslednej splátky (15.3.2024). Podľa odvolacieho súdu tak táto zmluva ako taká spĺňa náležitosti § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ2010 interpretovaného v zhode s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia proti Klára Bíróová. Opačný názor súdu prvej inštancie tak nemožno považovať za správny. V dôsledku toho nemožno za správny považovať ani jeho názor, že poskytnutý úver je pre nedostatok náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročný a bez poplatkov.

7.6 Na základe toho tak treba uzavrieť, že nemožno podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ2010 dospieť k názoru, že žalobkyni nevznikol nárok na úroky ani poplatky. Súčasťou úverovej zmluvy z 28.3.2014 sa podľa jednoznačného znenia jej ods. 1.1 stali aj všeobecné obchodné podmienky. Zo znenia čl. 1. (definícia anuitnej splátky), ale aj čl. 2.5.3 všeobecných obchodných podmienok, zreteľne vyplýva, že sa nimi spláca tak časť istiny, ako aj úrok z istiny. Pri anuitnom splácaní sa postupuje tak, že sa najskôr vypočíta úrok z istiny za obdobie od dátumu poskytnutia úveru, resp. poslednej splátky do splatnosti bežnej splátky a z tejto bežnej splátky sa najskôr uhradí takto vypočítaný úrok. Zvyšok splátky sa použije na zníženie (amortizáciu) istiny a ďalšie úroky sa počítajú rovnakým spôsobom z takto zníženej istiny.

7.7 Odvolací súd sa nestotožňuje ani s názorom, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., teda adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Nedostatok tejto náležitosti má podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ2010 spôsobovať, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo je sankcia pre veriteľa za nedodržanie jeho zákonných povinností. Aj sankcie sú však predmetom úpravy citovanej smernice 2008/48/ES, ktorá v čl. 23 ods. 1 ustanovuje, že členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice, ktoré musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Aj toto ustanovenie smernice bolo predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý v citovanom rozsudku vo veci C-42/15 uviedol, že „sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide

o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku“. Z ods. 72 odôvodnenia tohto rozsudku potom vyplýva, že za primerané by sa nemalo považovať, ak uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, ako je najmä názov a sídlo príslušného orgánu dohľadu uvedené v článku 10 ods. 2 písm. v) tejto smernice. Uvedenie adresy veriteľa, na ktorej možno uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, v zmluve o spotrebiteľskom úvere celkom zjavne nemá vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, takže rovnako nemá na túto schopnosť vplyv ani jej neuvedenie. Podľa uvedeného výkladu Súdneho dvora EÚ tak následok v podobe úveru bez úrokov a poplatkov ustanovený pre tento prípad v § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno považovať za primeraný, v dôsledku čoho toto ustanovenie odporuje čl. 23 ods. 1 v spojení s čl. 22 ods. 1.

7.8 Súdny sú teda podľa citovanej judikatúry povinné vykladať ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c) a § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ2010 takým spôsobom, aby bol v zhode so smernicou 2008/48/ES tak, ako ju vyložil Súdny dvor EÚ v citovanom rozsudku. V tomto prípade to však neznamená, že sa bude § 11 ods. 1 písm. b) cit. zák. vykladať tak, že ak zmluva neobsahuje náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. c), úver sa nepovažuje za bezúročný a bez poplatkov. Znenie § 11 ods. 1 písm. b) je totiž celkom jednoznačné a celkom zjavne a nepochybne odkazuje aj na nedostatok náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. c) cit. zák. Takýto výklad by potom bol výkladom contra legem, aký je neprípustný aj podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ (porov. rozsudok zo 4. júna 2006 vo veci C-212/04, Adeneler, ods. 110). Zásada konformného výkladu však predsa len vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetnej smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou (cit. rozsudok C-212/04, ods. 111). Vnútroštátny súd je teda povinný hľadať, či by prípadne iný výklad viacerých ustanovení vnútroštátneho práva neumožnil dospieť k záveru, ktorý by zaručil úplnú účinnosť smernici. V prerokovanej veci sa síce výklad Súdneho dvora EÚ týka následkov (sankcií), ktoré sú upravené v § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. Toto ustanovenie nemožno vyložiť tak, že sankcia spočívajúca v bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa nebude uplatňovať pri nedostatku náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. Je však možné uvažovať nad tým, ako vykladať samotný § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. tak, aby sankcia v podobe úveru bez úrokov a poplatkov vôbec nebola aplikovateľná.

7.9 Súd prvej inštancie toto ustanovenie vyložil tak, že v zmluve nestačí uvedenie adresy veriteľa, ale musí obsahovať aj výslovné označenie, že na tejto adrese možno podať reklamáciu alebo sťažnosť. Taký výklad však vedie k následku, že aplikácia zákona č. 129/2010 Z.z. je v rozpore so smernicou 2008/48/ES. Už preto treba ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. vykladať tak, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere postačí uviesť adresu veriteľa v takej podobe, aby na nej bolo zmysluplne možné podať adresu alebo sťažnosť. Musí ísť teda o adresu, na ktorej môže pošta veriteľovi doručiť zásielku alebo na ktorej možno veriteľa osobne navštíviť s cieľom podať tam reklamáciu alebo sťažnosť. Zmluvu by potom bolo možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) cit. zák., ak by zmluva vôbec neobsahovala takúto adresu alebo by obsahovala len adresu, ktorá týmto požiadavkám nevyhovuje (napr. uvedenie len obce). Takýto výklad nielenže rešpektuje vyššie vyložené požiadavky vyplývajúce z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, ale zároveň aj vernejšie rešpektuje znenie citovaného ustanovenia. Doslovné znenie § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ2010 totiž nevyžaduje to, čo tvrdí súd prvej inštancie, teda nevyžaduje, aby pri adrese bolo uvedené, že na nej možno podať reklamáciu alebo sťažnosť. Inými slovami, zákon nevyžaduje poučenie pre spotrebiteľa, že na určitej adrese možno podať reklamáciu alebo sťažnosť. Vyžaduje len uvedenie adresy, na ktorej spotrebiteľ toto svoje právo objektívne dokáže realizovať. Z obsahu úverovej zmluvy č. ...114820 z 28.3.2014 je zrejmé, že je v nej uvedená presná adresa žalobcu - veriteľa a je k nej dokonca pripojená aj adresa jeho webstránky. Takéto uvedenie zodpovedá požiadavke § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ2010 a opačný názor súdu prvej inštancie nie je správny. V dôsledku toho nemožno za správny považovať ani jeho názor, že poskytnutý úver je pre nedostatok náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ2010 bezúročný a bez poplatkov.

8.1 Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie, že v zmluve je nesprávne uvedená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ2010 a to údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď tento údaj uvedený v zmluve vo výške 8.850,80 eur nie je vypočítaný v súlade s § 2 písm. h) ZoSÚ2010 z dôvodu, že do celkových nákladov nezarátava aj poplatky na poistenie schopnosti splácať úver vo výške 1,77 eur mesačne (v rozpore s § 2 písm. g) ZoSÚ2010), hoci poistenie nebolo individuálne dojednané,

príčom žalovaný nemal možnosť uzavrieť zmluvu bez poistenia a z toho istého dôvodu potom nesprávne je vyčíslená aj ročná percentuálna miera nákladov - táto je vyčíslená v neprospech spotrebiteľa, a že žalobca hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti stanovené v § 7 ods. 1 ZoSÚ2010, z ktorých dôvodov je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) a ods. 2 ZoSÚ2010 a takéto závery súdu prvej inštancie spochybňujúce odvolacie námietky odvolací súd uvádza:

8.2 Podstatná časť odvolateľových námietok je založená na tvrdení, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže pokiaľ súd považoval žalobu za neúplnú, mal žalobcu vyzvať na jej doplnenie (§ 129 ods. 1 C.s.p.) a pokiaľ tak neurobil a vo veci meritorne rozhodol (o neúplnej žalobe) došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu.

8.3 Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že na základe podanej žaloby a jej príloh súd prvej inštancie dňa 12.7.2016 vyzval žalobcu, aby mu v lehote 10 dní predložil splátkový kalendár s rozpisom - dátum splatnosti, rozpis čo zo splátky je započítané na istinu, na poplatok a úrok, prehľadom uhradených splátok uvedením výšky a dátumu úhrady a s rozpisom na čo boli splátky započítané, podrobný výpočet uplatnenej istiny, úrokov z úveru, úrokov z omeškania, v prípade úrokov a úrokov z omeškania, tak aby sa dalo matematicky overiť správnosť uplatnených nárokov. Žalobca na výzvu reagoval svojím podaním z 27.7.2016, doručením súdu prvej inštancie 29.7.2016, ktorým výzve súdu vyhovel. Následne dňa 11.4.2018 vydal platobný rozkaz č.k. 11C/172/2016-27, ktorým rozhodnutím priznal žalobcovi v žalobe uplatnené pohľadávky v celom rozsahu. Toto rozhodnutie bolo zrušené uznesením z 22.6.2018 č.k. 11C/172/2016-39 z dôvodu, že platobný rozkaz spolu so žalobou sa nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk postupom podľa § 266 ods. 1 až 3 C.s.p. Následne dňa 22.6.2018 vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k žalobe, pričom žalovaný skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe nespochybnil. Dňa 22.6.2018 súd opätovne vyzval žalobcu na doplnenie jeho skutkových tvrdení a to 1. o tom kedy bolo oznámenie o predčasnej splatnosti úveru doručené žalovanému a aký doklad uvedenú skutočnosť preukazuje, po 2. akú celkovú sumu žalovaný na úver zaplatil a ako boli jeho platby započítané a 3. akým výpočtom dospel žalobca k sume poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver v sume 3,54 eur s poučením žalobcu o následkoch sudcovskej koncentrácie konania (číslo listu 43). Žalovaný na výzvu súdu reagoval svojím podaním z 2.7.2018 a doplnil súdom požadované skutkové tvrdenia a predložil o nich aj dôkazy. Následne súd prvej inštancie nariadil termín pojednávania na deň 23.10.2018, na ktorý predvolal žalobcu ako aj žalovaného (ktorému zároveň doručil podanie žalobcu z 2.7.2018 aj s prílohami). Z uvedeného postupu súdu je teda zrejmé, že súd prvej inštancie nemal žiadne pochybnosti o skutkových okolnostiach, tvrdených v žalobe žalobcom a tieto považoval za postačujúce pre rozhodnutie vo veci.

8.4 Následne súd prvej inštancie, na pojednávaní postupom podľa § 181 ods. 2 C.s.p. skonštatoval, že pre súd zostáva sporným, či žalobca skúmal bonitu žalovaného a tiež nárok žalovaného na úrok a poplatky, následne vo veci vykonal dokazovanie oboznámením podstatného obsahu žalobcom pripojených listín s výnimkou listín, ktorých odpis bol stranám sporu v priebehu konania doručený a ktorých obsah nespochybnili s tým, že skonštatoval, že všetky listinné dôkazy boli stranám sporu navzájom doručené, dokazovanie vyhlásil za skončené a pojednávanie odročil za účelom vyhlásenia rozsudku na termín 22.11.2018, na ktorý predvolal žalobcu aj žalovaného. Dňa 22.11.2018 potom rozsudkom rozhodol tak, ako je to uvedené v bode 1.1 tohto rozsudku.

9. Podľa názoru odvolacieho súdu takýto postup súdu prvej inštancie však nemal oporu v zákone.

10. V sporovom konaní má strana sporu jednak povinnosť tvrdenia (§ 150 C.s.p.), jednak dôkaznú povinnosť (§ 132 ods. 1 a § 185 ods. 1 C.s.p.), pričom súd pri rozhodovaní vychádza až na výnimky obsiahnuté v ods. 2 a 3 ustanovenia § 185 C.s.p. výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba, pokiaľ strana sporu nespĺní povinnosť tvrdenia skutočnosť rozhodných pre priznanie jej uplatneného nároku, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci (či už z dôvodu

nečinnosti strany sporu alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). V danom prípade dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti žalovaného nároku zaťažovalo žalobcu, ktorý predložil súdu listinné dôkazy, ktoré považoval za potrebné a dostatočne presvedčivé na priznanie mu uplatnených nárokov. Pokiaľ súd z predložených listín napriek tomu nemal jasno v otázke, či žalovaný bol povinný uzavrieť poisťnú zmluvu v súvislosti s poskytovaným úverom (nakoľko v zmysle § 2 písm. g) ZoSÚ2010 do celkových nákladov spotrebiteľa so spotrebiteľským úverom patrí poisťné len vtedy, ak dojednanie poistenia bolo podmienkou uzatvorenia zmluvy zo strany banky - žalobcu za daných podmienok, teda uzatvorením tohto poistenia bolo podmienené získanie predmetného spotrebiteľského úveru), prípadne či a akým spôsobom žalobca skúmal bonitu žalovaného pred poskytnutím úveru, bolo potrebné umožniť žalobcovi v takomto rozsahu doplniť jeho skutkové tvrdenia uvádzané v žalobe (prípadne nejasnosti vysvetliť) a nárok žalobcu adekvátne obhájiť. Vzhľadom na predmet sporu nebolo povinnosťou žalobcu bez ďalšieho v žalobe z opatrnosti vymenovať všetky jeho povinnosti vyplývajúce mu či už zo zmluvy alebo s príslušnej právnej úpravy upravujúcej spotrebiteľské vzťahy a skutkovo tvrdiť a dokazovať, že si tú - ktorú konkrétnu povinnosť splnil, ale len skutkové okolnosti rozhodné pre priznanie mu uplatneného práva, teda práva na vrátenie poskytnutého úveru s príslušenstvom.

11. Odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie svojím postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pri neexistencii obrany žalovaného (žalovaný skutkové tvrdenia uvedené v žalobe nepopieral, pričom podľa § 151 ods. 1 C.s.p., skutkové tvrdenia strany, ktoré proti strana výslovne nepoprela sa považujú v zásade za nesporné) súd síce mohol / mal v rámci ochrany spotrebiteľa posudzovať a dokazovať skutočnosť, či poskytnutie úveru s danými dojednaniaми bolo alebo nebolo podmienené súčasným dojednaním poistenia, avšak svoje rozhodnutie nemohol založiť len na svojej pochybnosti, ale len na jednoznačnom zistení skutkových okolností o tom svedčiacich, ktoré musel následne náležite odôvodniť. Pochybenie súdu spočíva už v tom, že žalobu v zostávajúcej časti zamietol bez ďalšieho, keď z jeho predchádzajúceho konania vo veci bolo žalobcovi opodstatnene zrejmé, že o skutočnostiach tvrdených žalobcom nemal pochybnosti. Zásadným pochybením súdu však bolo to, že žalobca nebol súdom či už vyzvaný na doplnenie žaloby v zmysle § 129 C.s.p., alebo požiadavý súdom o ďalšie skutkové tvrdenia na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností v zmysle § 150 ods. 2 C.s.p.. Preukázanie existencie povinnosti žalovaného uzatvoriť spolu so zmluvou o úvere aj poistenie tohto úveru, nemôže zaťažovať žalobcu, teda dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalovanú stranu, prípadne pre tento záver súd potrebuje realizovať (z úradnej povinnosti) dôkazné prostriedky. Z tohto uhla pohľadu je napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie predčasné a prekvapivé (súd napriek opakovaným výzvam žalobcu tohto totiž nepožiadav o doplnenie ďalších skutkových tvrdení a označenie dôkazov či už ohľadom podmienok získania spotrebiteľského úveru v nadväznosti na jeho poistenie alebo na skúmanie bonity žalovaného) a následne vzhľadom na nedostatok dôvodov jeho odôvodnenia aj nepreskúmateľné. Obdobne len na svojej pochybnosti súd prvej inštancie nemohol založiť ani svoj záver o hrubom porušení povinnosti žalobcu s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver a to bez jednoznačného preukázania a vyhodnotenia skutkových okolností týkajúcich sa postupu žalobcu pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré by takýto záver súdu vôbec umožnili prijať. Záver súdu o tom, že žalobca hrubo porušil povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ2010 tým, že posudzovav schopnosti splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov nie je možné vyvodiť z toho, že veriteľ v úverovej zmluve alebo v žalobe skutkovo nič netvrdil o skúmaní bonity žalovaného a o skúmaní tejto bonity nepredložil súdu žiadne dôkazy. Súd v prejednávanej veci nemohol uzavrieť, že veriteľ skúmal bonitu bez údajova ak k takému záveru dospel, jeho rozhodnutie je opätovne prekvapivé a rozsudok v tejto časti neodôvodnený a tak aj nepreskúmateľný, nakoľko nie je zrejmé na základe čoho (akých dôkazov) k takémuto záveru dospel. Strany sú povinné v žalobe skutkovo tvrdiť a o týchto skutkových tvrdeniach predložiť dôkazy. Pokiaľ strana skutkovo netvrdila - nemusela predložiť ani dôkazy, avšak za takejto situácie súd nemohol prijať záver o skutkových okolnostiach, o ktorých nikto nič netvrdil a v spise sa o takýchto okolnostiach nenachádzali žiadne dôkazy. Pokiaľ mal súd pochybnosti o skúmaní bonity žalovaného pred uzatvorením zmluvy mohol žalobcu vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení ohľadom takéhoto jeho postupu a následne podľa § 295 C.s.p. bol sám povinný obstarat alebo zabezpečiť dôkaz, ak jeho zabezpečenie a vykonanie považoval za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

12. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nemal možnosť spoznať názor súdu a prípadné jeho pochybnosti ohľadom presvedčivosti žaloby, v dôsledku čoho žalobca nemohol účinne realizovať

procesné práva, ktoré mu podľa zákona prislúchajú, nemal možnosť (ani žiadny dôvod) prípadné okolnosti alebo nejasnosti súdu vysvetliť, a nemal možnosť (ani žiadny dôvod) produkovať ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení, ktoré dôvodne nepovažoval vzhľadom na doterajší priebeh konania za sporné / súd prvej inštancie prekvapivo za sporné označil skutkové tvrdenia (o skúmaní alebo o neskúmaní bonity žalovaného pred poskytnutím úveru), ktoré žalobca v konaní ani len neuvádzal a nie to, že by ich žalovaný účinne popieral.

13. Spravodlivým prejednaním veci je také súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa nálezu Ústavného súdu SR I.ÚS 26/94, obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je potom porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi (strane sporu) znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

14. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 C.s.p.). V ďalšom konaní (§ 391 ods. 3 C.s.p.) súd prvej inštancie vykoná podľa § 295 C.s.p. riadne dokazovanie dôkazmi ponúknutými žalobkyňou už v odvolaní a opätovne posúdi, či žalobkyňa splnila povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., pri ktorého výklade však bude súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v tomto uznesení (§ 391 ods. 2 C.s.p.). Súd prvej inštancie potom opätovne posúdi náležitosti zmluvy o úvere, pričom bude vychádzať z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia proti Klára Bíróová, ako aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2017. Po takomto posúdení súd prvej inštancie posúdi dôvodnosť všetkých uplatnených nárokov žalobkyne, a to tak z hľadiska zmluvy, ako aj z hľadiska zákona, a opätovne o nich rozhodne. Svoje závery potom v novom rozsudku odôvodní spôsobom súladným s § 220 ods. 2 C.s.p.. Svoje závery potom v novom rozhodnutí odôvodní spôsobom podľa § 220 ods. 2 C.s.p.. Súčasne rozhodne aj o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

15. K prijatiu tohto rozhodnutia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods.2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).